

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 352

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 mai 2015

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR				
45.	— Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 48/2012 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	2		
46.	— Hotărâre privind vacantarea unui loc de deputat	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 157 din 17 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h ¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali	3–5			
Decizia nr. 161 din 17 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, a Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și a prevederilor art. 1 coroborate cu cele ale art. 8 din Legea nr. 285/2010, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 21 din 18 noiembrie 2013	5–9			
Decizia nr. 171 din 19 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor				
			măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar	9–11
			Decizia nr. 209 din 31 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal	12–13
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
		12.	— Ordonanță de urgență privind aprobarea susținerii cheltuielilor de întreținere și funcționare a Formațiunii Medicale ROL 2 din bugetul Ministerului Sănătății și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul sănătății	14–15
			★	
		Lista	cuprinzând asociațiile și fundațiile române cu personalitate juridică din municipiul Sibiu cărora li s-au acordat subvenții de la bugetul local în anul 2015, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială	15
			★	
		Rectificări		16

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE

privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 48/2012 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților

În temeiul prevederilor art. 46 alin. (6) și (11) din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 48/2012 privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— doamna deputat Pană Adriana-Doina, aparținând Grupului parlamentar al PSD, trece de la Comisia pentru învățământ, știință, tineret și sport la Comisia pentru mediu și echilibru ecologic, în calitate de membru;

— domnul deputat Steriu Valeriu-Andrei, aparținând Grupului parlamentar al PSD, trece de la Comisia pentru

drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale la Comisia pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice, în calitate de membru;

— domnul deputat Teodorescu Ioan Viorel, aparținând Grupului parlamentar al PSD, trece de la Comisia pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, în calitate de membru;

— domnul deputat Marian Ion Cristinel, aparținând Grupului parlamentar democrat și popular, trece de la Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională la Comisia pentru politică externă, în calitate de membru.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 mai 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 20 mai 2015.
Nr. 45.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE

privind vacantarea unui loc de deputat

Având în vedere demisia din calitatea de deputat a domnului deputat Nicolescu Theodor-Cătălin, începând cu data de 12 mai 2015,

în temeiul art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, al art. 7 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările ulterioare, al art. 48 alin. (16) din Legea nr. 35/2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 236 alin. (1) și art. 237 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

constatând că președintele Camerei Deputaților a luat act de încetarea mandatului domnului Nicolescu Theodor-Cătălin, deputat ales în Parlamentul României, în Circumscripția electorală nr. 3 Argeș, Colegiul uninominal nr. 4,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Camera Deputaților constată încetarea calității de deputat a domnului Nicolescu Theodor-Cătălin, începând cu data de 12 mai 2015, și declară vacant

locul de deputat deținut de domnul Nicolescu Theodor-Cătălin în Circumscripția electorală nr. 3 Argeș, Colegiul uninominal nr. 4.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 mai 2015, cu respectarea art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 20 mai 2015.
Nr. 46.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 157**

din 17 martie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹)
din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, excepție ridicată de Dragoș Cîncă în Dosarul nr. 9.488/118/2013 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului nr. 796D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă Deciziile Curții Constituționale nr. 565 din 16 octombrie 2014 și nr. 530 din 12 decembrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.488/118/2013, **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali**. Excepția a fost ridicată de reclamantul Dragoș Cîncă într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a unei hotărâri a consiliului local referitoare la vacantarea mandatului de consilier.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt discriminatorii și încalcă dreptul la exprimarea voinței politice a cetățenilor. În acest sens se arată că, potrivit prevederilor art. 6 din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, atât depunerea candidaturii, cât și obținerea mandatului de consilier local nu sunt condiționate de afilierea la un partid politic, legea prevăzând și posibilitatea depunerii unor candidaturi independente. În acest context, dispoziția legală criticată, care prevede încetarea de drept a mandatului de consilier local sau de consilier județean, ca urmare a retragerii sprijinului politic, este de natură a genera o situație juridică discriminatorie pentru persoana care nu își mai poate exercita funcția de consilier ca urmare a faptului că nu mai face parte dintr-un partid politic, cât și pentru cetățenii al căror vot liber

exprimat este încălcat, aceștia votând consilierul (persoana) și nu partidul.

6. Autorul susține că prevederea legală criticată contravine dreptului constituțional la vot, precum și dreptului de a fi ales, deoarece opinia exprimată de către cetățenii unei comunități locale, în cadrul unui vot egal, direct, secret și liber exprimat, „este lăsată în voia discreționară a unui partid politic”, cu atât mai mult cu cât, în temeiul art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului. În aceste condiții este încălcat atât dreptul de vot al persoanelor care și-au exprimat consimțământul în vederea alegerii membrilor consiliilor locale sau județene, cât și dreptul de a fi ales al consilierului, care „este practic obligat să rămână în cadrul unui partid politic, de teamă de a nu pierde funcția publică pe care o exercită”.

7. De asemenea, prin aplicarea prevederilor legale criticate se creează o situație discriminatorie între consilierii locali, în sensul că pentru cei care sunt afiliați unui partid politic există riscul de a le înceta de drept mandatul de consilier pentru simplul fapt că partidul politic din care făceau parte le retrage sprijinul politic, iar pentru consilierii care au candidat în mod independent, acest risc este practic înlăturat, o asemenea prevedere nefiind aplicabilă. Se arată că exercitarea funcției publice de consilier local/județean presupune calități personale ale celui care o exercită, și anume aceea de a fi un bun administrator, și nu are în vedere apartenența politică. În acest sens, prevederile art. 56 alin. (1) din actul normativ criticat instituie răspunderea în nume propriu a consilierilor, pentru activitatea desfășurată în exercitarea mandatului, de unde rezultă că principala îndatorire a acestora este aceea de a servi interesele comunității locale din care fac parte, iar nu cele ale formațiunii politice pe listele căreia a fost ales.

8. **Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că dispoziția legală criticată nu este contrară art. 37 alin. (1) din Constituție, nu vizează dreptul la vot al cetățenilor și nu este de natură a conduce la un tratament discriminatoriu pentru aleșii locali. În acest sens, arată că reglementarea cazului de încetare a mandatului consilierului local/județean înainte de expirarea duratei normale, în cazul în care alesul local pierde calitatea de membru al partidului pe listele căruia a fost ales, este o reflectare pe planul legii organice a dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora partidele politice contribuie la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor. Apreciază că invocarea pretensei discriminări între consilierii locali, din perspectiva riscului consilierilor locali aleși pe listele unui partid politic de a le înceta de drept mandatul de consilier, pe de o parte, și consilierii care au candidat independent, pe de altă parte, care nu sunt supuși acestui risc, nu este de natură a conduce la concluzia nesocotirii dispozițiilor art. 37 alin. (1) din Constituție, de vreme ce situațiile sunt obiectiv diferite și prin urmare se justifică tratamentul diferențiat. Se mai apreciază, în acest context, că, în privința consilierului local/județean ales ca urmare a înscrierii pe lista unui partid politic, alegătorii și-au exprimat votul în considerarea

programului politic al partidului din care făcea parte în momentul alegerii și pe care această persoană urma să îl promoveze pe perioada mandatului. Mai mult, prevederea legală criticată are ca finalitate prevenirea migrației politice a aleșilor locali, în vederea asigurării unei stabilități în cadrul administrației publice locale, care să exprime configurația politică, rezultată din voința electoratului.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** arată că își menține punctul de vedere formulat anterior în dosarele Curții Constituționale nr. 426D/2014 și nr. 323D/2014, exprimat în sensul constituționalității prevederilor art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „(2) *Calitatea de consilier local sau de consilier județean încetează de drept, înainte de expirarea duratei normale a mandatului, în următoarele cazuri:*

(...)

h¹) pierderea calității de membru al partidului politic sau al organizației minorităților naționale pe a cărei listă a fost ales”.

14. În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 36 alin. (1) privind dreptul de vot și art. 37 alin. (1) referitor la dreptul de a fi ales.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile criticate cuprinse în Legea nr. 393/2004 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici, în esență, similare. În acest sens, sunt, spre exemplu, Decizia nr. 1.167 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2008, Decizia nr. 779 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2008, Decizia nr. 134 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 13 martie 2008, Decizia nr. 273 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 13 aprilie 2009, Decizia nr. 957 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 25 august 2010 și Decizia nr. 565 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 19 decembrie 2014.

16. Astfel, în ceea ce privește invocarea unui tratament juridic discriminatoriu, în privința încetării mandatului aleșilor locali care au candidat pe listele unui partid politic/unei organizații a minorităților naționale, față de candidații independenți, Curtea a reținut, în esență, că încetarea de drept a mandatului alesului local care a candidat pe listele unui partid politic/unei organizații

a minorităților naționale, subsecventă pierderii calității de membru al partidului care l-a susținut și promovat pe parcursul campaniei electorale, este conformă cu logica internă a unei proceduri electorale bazate pe principiul reprezentării proporționale, organizată sub forma scrutinului de listă, în cazul alegerilor pentru consiliile locale și consiliile județene, în sensul în care listele de candidați pentru alegerea consiliilor locale și a consiliilor județene sunt întocmite de către partidele politice, pe baza unei afinități de ordin politic și doctrinar persoanelor propuse cu partidul care le susține.

17. În aceste condiții, soluția legislativă criticată apare ca o consecință firească și logică a pierderii calității de membru al partidului politic/organizației minorităților naționale, spre deosebire de situația candidatului independent, a cărui alegere a depins în mod exclusiv de promovarea propriului program politic. Așa cum s-a reținut în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, principiul constituțional al egalității în fața legii și a autorităților publice nu presupune egalitatea de tratament juridic aplicat unei categorii de cetățeni în comparație cu alta, astfel încât el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții juridice diferite pentru situații diferite (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Astfel, aleșii locali care au candidat pe listele unui partid politic/unei organizații a minorităților naționale, pe de o parte, și candidații independenți, pe de altă parte, se află în situații juridice care diferă în mod obiectiv, astfel încât și tratamentul juridic instituit nu poate fi decât diferit.

18. Astfel cum a reținut Curtea Constituțională, în jurisprudența sa precitată, în privința candidaților pentru funcția de consilier local/județean, aleși pe baza scrutinului de listă, electoratul acordă votul său unei persoane, pentru a îndeplini o funcție publică la nivelul administrației locale, în considerarea programului politic al partidului din rândurile căruia face parte la momentul alegerii și pe care această persoană urmează să îl promoveze pe perioada mandatului său de consilier local sau județean. Așadar, votul alegătorului exprimă opțiunea pentru programul unui partid și nu pentru un anumit candidat. Totodată, Curtea a reținut faptul că a accepta ca un consilier local/județean, care în timpul exercitării mandatului părăsește partidul pe a cărui listă a candidat și a fost ales, să își păstreze mai departe statutul de ales local ar însemna să se modifice configurația politică a consiliului local prin voința reprezentanților aleși, configurație stabilită tocmai ca urmare a votului exprimat de cetățeni. Această ipoteză nu poate fi acceptată, deoarece mandatul în exercițiu, astfel continuat, nu mai corespunde voinței inițiale a electoratului, care a acordat votul său unui candidat în considerarea partidului pe care, la acel moment, acesta îl reprezenta.

19. Referitor la critica privind încălcarea drepturilor constituționale de a alege și de a fi ales, prin Decizia nr. 565 din 16 octombrie 2014, precitată, paragraful 21, Curtea a reținut că împrejurarea încetării de drept a mandatului de consilier local/județean, ca urmare a întrunirii condiției reglementate prin textul de lege criticat, nu poate fi considerată ca aducând limitări acestor drepturi electorale fundamentale, de vreme ce ipoteza reglementării criticate se referă la un candidat ales ca urmare tocmai a exercitării drepturilor constituționale invocate, împrejurarea că aleșii locali aflați în exercițiul funcției s-ar putea afla în situația de a nu putea continua mandatul obținut în urma alegerilor locale, din motivele prevăzute de lege, enumerate în cuprinsul art. 9 alin. (2) din Legea nr. 393/2004, nu poate fi considerată o încălcare sau o limitare a dreptului de a fi ales, având în vedere că ipoteza normativă a acestui din urmă text de lege se referă la exercitarea mandatului, iar nu la condițiile de dobândire ale acestuia. Prin urmare, prevederile art. 9 alin. (2)

lit. h¹) din Legea nr. 393/2004, reglementând un caz de încetare de drept a calității de consilier local/județean, înainte de expirarea duratei normale a mandatului nu conțin nicio dispoziție prin care cetățenii ar fi împiedicați să candideze la funcția de consilier local. Dreptul de a fi ales se referă exclusiv la posibilitatea unei persoane de a candida, astfel încât accesul la înscrierea în cursa alegerilor trebuie să fie posibil pentru fiecare cetățean care îndeplinește condițiile de eligibilitate stabilite prin Constituție.

20. În fine, referitor la susținerea că, în temeiul art. 16 alin. (3) din Legea nr. 14/2003, pierderea calității de membru al unui partid politic este supusă numai jurisdicției interne a partidului respectiv, potrivit statutului partidului, în jurisprudența sa, Curtea reține că, urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 530 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 13 ianuarie 2014, prin care a fost admisă

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 mai 2014, pierderea calității de membru al unui partid politic, cu consecința corelativă a încetării mandatului de consilier local/județean, nu mai este supusă exclusiv jurisdicției interne a partidului respectiv, ci se poate contesta în fața unei instanțe de contencios administrativ, astfel încât, beneficiind de un control judecătoresc asupra modalității în care au fost respectate procedurile statutare de către organele cu atribuții jurisdicționale ale partidului, se creează premisele unei exercitări în bune condiții a drepturilor și libertăților constituționale, în speță dreptul de a fi ales.

21. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dragoș Cinca în Dosarul nr. 9.488/118/2013 al Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și constată că prevederile art. 9 alin. (2) lit. h¹) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 161

din 17 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, a Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și a prevederilor art. 1 coroborate cu cele ale art. 8 din Legea nr. 285/2010, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 21 din 18 noiembrie 2013

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri

publice, a Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și a prevederilor art. 1 coroborat cu art. 8 din Legea nr. 285/2010, excepție ridicată de Cristinel Băloi în Dosarul nr. 32.967/3/2013 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 821D/2014 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent învederează Curții că autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că, în opinia sa, își mențin valabilitatea soluția pronunțată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 445 din 16 decembrie 2014, precum și considerentele acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 8 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 32.967/3/2013, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, a Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și a prevederilor art. 1 coroborat cu art. 8 din Legea nr. 285/2010**, excepție ridicată de Cristinel Băloi într-o cauză având ca obiect, în principal, soluționarea cererii de obligare a Direcției Generale de Poliție a Municipiului București la plata premiului anual aferent anului 2010.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că legile nr. 284/2010 și nr. 285/2010 sunt neconstituționale întrucât nu conțin formula de atestare a autenticității actului normativ, menționată la art. 46 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ca parte constitutivă obligatorie și necesară a unei legi. Din acest motiv, sunt nesocotite principiul legalității, consacrat în art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (2) din Constituție, și cel al securității raporturilor juridice, care se desprinde din art. 1 alin. (3), art. 1 alin. (5) și art. 16 din Legea fundamentală.

7. În ceea ce privește prevederile art. 1 coroborate cu cele ale art. 8 din Legea nr. 285/2010, autorul excepției precizează că le critică în înțelesul pe care l-a stabilit Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 21 din 18 noiembrie 2013 pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, în sensul că premiul anual pe anul 2010, prevăzut inițial prin Legea nr. 330/2009, care a fost abrogată prin art. 39 lit. w) din Legea nr. 284/2010, ar fi fost inclus în majorarea salarială de 15% prevăzută a se aplica de la 1 ianuarie 2011. Susține că este nesocotit dreptul de proprietate privată, întrucât veniturile viitoare pot fi considerate „bunuri” în cazul în care dreptul a fost deja câștigat și este sigur că va fi plătit. Invocă, în acest sens, Hotărârea din 23 februarie 2010 a Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în *Cauza Koivusaari și alții împotriva Finlandei*, paragraful 206. Arată că existența dreptului la plata creanței reprezentând premiul anual acordat în anul 2010 a fost recunoscută de Curtea Constituțională pentru funcționarii care dobândiseră acest drept ca efect al îndeplinirii condițiilor necesare prevăzute de legea veche, Legea nr. 330/2009. Cu toate acestea, prin interpretarea obligatorie pentru instanțe, Înalta Curte de Casație și Justiție a deturnat atât art. 8, cât și art. 1 din Legea nr. 285/2010 de la

scopul lor legitim, cu consecința că s-a creat o situație dublu discriminatorie, pe de o parte, chiar între funcționarii publici îndreptățiți la plata premiului anual pe anul 2010 și, pe de altă parte, între categoria funcționarilor îndreptățiți la plata acestui premiu și cea a funcționarilor care nu au avut dreptul la acesta. Astfel, cu privire la prima situație, arată că, de vreme ce Înalta Curte a statuat că premiul anual a fost inclus în sporul de 15% și în condițiile în care premiul anual nu a avut aceeași valoare pentru toți funcționarii, rezultă că fiecare funcționar a primit un spor care, deși declarativ era stabilit în mod egal la 15% din salariul brut, în realitate acesta era mai mic de 15% și, în același timp, era diferit de la funcționar la funcționar. În cea de-a doua situație, discriminarea se produce prin faptul că funcționarii îndreptățiți la plata premiului anual pentru anul 2010 au primit un spor efectiv mai mic decât cei care nu erau îndrituiți să beneficieze de plata acestui premiu. Autorul excepției susține că, prin Decizia nr. 21 din 18 noiembrie 2013, Înalta Curte a dat prevederilor art. 1 și art. 8 din Legea nr. 285/2010 o interpretare care fie a anulat substanța dreptului la premiul anual, fie a diminuat substanța dreptului la sporul de 15% din venitul salarial brut. Arată că Înalta Curte a contopit două creanțe din surse diferite, rezultatul nefiind însă suma acestora, ci rămânând egal cu 15%.

8. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul constituționalității dispozițiilor legale criticate, întrucât concordanta sau neconcordanta formulei de autenticitate a legii cu prevederile Legii nr. 24/2000 nu poate determina o încălcare a Constituției. Tot astfel, argumentele privind greșita dezlegare dată de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul unui recurs în interesul legii nu pot determina o interpretare contrară a aceluiași dispoziții de către Curtea Constituțională.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise transmise la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, cele ale Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, și prevederile art. 1 coroborate cu cele ale art. 8 din Legea nr. 285/2010.

13. În ce privește art. 8 din Legea nr. 285/2010, autorul excepției contestă constituționalitatea acestuia în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 21 din 18 noiembrie 2013 referitoare la recursul în interesul legii formulat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice,

raportat la art. 25 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, referitor la acordarea premiului pentru anul 2010 personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 16 ianuarie 2014.

14. Având în vedere că în jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, de Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, sau Decizia nr. 534 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 17 februarie 2014, Curtea a statuat că este competentă să verifice, din perspectiva raportării la prevederile Legii fundamentale, și constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin decizii pronunțate în soluționarea unor recursuri în interesul legii. Curtea a apreciat că a admite o teză contrară ar contraveni însăși rațiunii existenței sale și că, dacă ar accepta ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală, și-ar nega rolul său de garant al supremației Constituției.

15. În consecință, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii-cadru nr. 284/2010, ale Legii nr. 285/2010 și ale art. 1 coroborat cu art. 8 din Legea nr. 285/2010, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 21 din 18 noiembrie 2013. Art. 1 și art. 8 din Legea nr. 285/2010 au următoarea redactare:

— Art. 1: „(1) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(2) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(3) Cuantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31 decembrie 2010.

(4) Cuantumul soldei de grad/salariului gradului profesional, al soldei de comandă/salariului de comandă, precum și cuantumul gradațiilor, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(5) În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă

la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”;

— Art. 8: „Sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011, acestea fiind avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, potrivit prevederilor prezentei legi.”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, actele normative și textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 alin. (3) care consacră caracterul statului român de stat de drept, democratic și social, art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 1 alin. (5) care instituie obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) și (2) care statuează cu privire la egalitatea în fața legii și a autorităților publice și stabilește că nimeni nu este mai presus de lege și art. 44 privitor la dreptul de proprietate privată. De asemenea, se invocă și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la protecția proprietății private.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției critică, pe de o parte, constituționalitatea extrinsecă a legilor supuse controlului, formulând critici argumentate pe ideea nerespectării exigențelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, și, pe de altă parte, formulează critici de natură intrinsecă, referitoare la conținutul normativ propriu-zis al textelor de lege ce formează obiect al excepției.

18. În ceea ce privește criticile de natură extrinsecă, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 445 din 16 septembrie 2014, paragrafele 18—21, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 30 octombrie 2014. Cu acel prilej, Curtea a reținut că art. 46 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, are în vedere procedura legislativă clasică, obișnuită, în care proiectul de lege este adoptat pe rând, în fiecare Cameră, sau în ședința comună a Camerelor reunite, în cazurile prevăzute expres de Constituție. Or, legile a căror constituționalitate a fost pusă în discuție, respectiv Legea-cadru nr. 284/2010 și Legea nr. 285/2010, au fost adoptate prin angajarea răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședință comună, adică prin intermediul unei proceduri parlamentare speciale de legiferare, în cadrul căreia Guvernul, ca autoritate legislativă delegată, forțează aprobarea unui proiect de lege și transformarea acestuia în lege, cu riscul demiterii sale în urma adoptării de către Parlament a unei moțiuni de cenzură.

19. Prin decizia amintită, Curtea a observat că, în jurisprudența sa, a statuat că angajarea răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege urmărește ca acesta să fie adoptat în condiții de maximă celeritate, conținutul reglementării vizând stabilirea unor măsuri urgente într-un domeniu de maximă importanță, iar aplicarea acestora trebuie să fie imediată. Totodată, Curtea a reținut că angajarea răspunderii asupra unui proiect de lege reprezintă o modalitate legislativă indirectă de adoptare a unei legi care, neurmând procedura parlamentară obișnuită, este practic adoptată tacit, în absența dezbaterilor parlamentare.

20. Ținând cont de aceste trăsături ce conferă specificitate angajării răspunderii Guvernului, ca modalitate atipică de adoptare a unui proiect de lege, Curtea a constatat, prin decizia mai sus amintită, că formula cuprinsă în finalul celor trei legi criticate, în sensul că acestea au fost adoptate în temeiul prevederilor art. 114 alin. (3) din Constituție, în urma angajării răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a

Senatului, în ședință comună, reprezintă o adaptare a formulei prevăzute de art. 46 din Legea nr. 24/2000 la această ipoteză specială. Prin urmare, Curtea a observat că nu se poate susține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

21. Prin concluziile scrise depuse la dosarul prezentei cauze, autorul excepției își exprimă nemulțumirea față de considerentele pe care Curtea a argumentat, sub aspect extrinsec, constituționalitatea legilor nr. 284/2010 și nr. 285/2010, considerând că instanța de contencios constituțional s-a aflat într-o gravă eroare de drept.

22. În primul rând, susține că ar fi vorba despre critici de natură intrinsecă, nicidecum extrinsecă, așa cum le-a calificat Curtea Constituțională. Față de această afirmație, Curtea subliniază că verificarea constituționalității extrinseci a unui act normativ dintre cele care, potrivit Constituției, pot fi supuse controlului de constituționalitate, respectiv legile și ordonanțele — simple sau de urgență —, vizează regularitatea formală a acestuia, adică îndeplinirea condițiilor impuse la nivel constituțional pentru adoptarea sau, după caz, emiterea acestuia. Or, menționarea formulei de atestare a legii constituie o cerință de formă a actului normativ în cauză, astfel că, în analiza unei critici de neconstituționalitate formulate din perspectiva lipsei acesteia, Curtea Constituțională va proceda la efectuarea unui control al constituționalității extrinseci a respectivului act normativ.

23. În al doilea rând, în motivarea pretensei neconstituționalități a legilor nr. 284/2010 și nr. 285/2010 ca urmare a faptului că nu ar conține formula de atestare a legalității actului normativ așa cum aceasta este menționată la art. 46 alin. (8) din Legea nr. 24/2000, autorul excepției indică trei legi a căror formulă de atestare ar fi trebuit, în opinia sa, să fie utilizată și în cazul celor două legi analizate în cauza de față. Este vorba despre Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, precum și despre Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. Autorul excepției pierde, însă, din vedere faptul că toate cele trei legi la care face referire au fost adoptate în condițiile art. 147 alin. (2) din Constituție, fiind adoptate de Parlament în ședință comună după reexaminarea proiectelor de lege pentru care Guvernul își angajase răspunderea, dar care, după ce fuseseră adoptate în temeiul art. 114 alin. (3) din Constituție, fuseseră supuse controlului Curții Constituționale, care constatase neconstituționalitatea unora dintre prevederile acestora, în urma controlului *a priori*, exercitat anterior promulgării acestora, prin Decizia nr. 375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 8 iulie 2005, respectiv prin deciziile nr. 872, nr. 874 și nr. 873 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010.

24. Așadar, cele trei legi la care face referire autorul excepției se încadrau în ipoteza art. 46 alin. (8) din Legea nr. 24/2000, fiind adoptate de Parlament în ședință comună. Spre deosebire de acestea, legile nr. 284/2010 și nr. 285/2010 au fost adoptate direct, prin angajarea răspunderii Guvernului, acțiune desfășurată, într-adevăr, în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului, dar legile în discuție au fost adoptate nu în urma votului deputaților și senatorilor, ci ca efect al respingerii moțiunii de cenzură introduse de parlamentari ai opoziției și ca urmare a faptului că sesizările de constituționalitate formulate au fost respinse de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din

18 ianuarie 2011, respectiv prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011. Ca atare, nu a mai fost necesar ca cele două legi să fie retrimise în Parlament pentru reexaminarea în vederea corectării eventualelor vicii de constituționalitate pe care Curtea le-ar fi putut constata, astfel că nu au fost supuse votului senatorilor și deputaților reuniți în ședință comună.

25. În continuare, Curtea observă că autorul prezentei excepții formulează și o critică de natură intrinsecă, referitoare la prevederile art. 1 coroborate cu cele ale art. 8 din Legea nr. 285/2010, criticate în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 21 din 18 noiembrie 2013 pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, în sensul că premiul anual pe anul 2010, prevăzut inițial prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, lege care a fost abrogată prin art. 39 lit. w) din Legea-cadru nr. 284/2010, ar fi fost inclus în majorarea salarială de 15% prevăzută a se aplica de la 1 ianuarie 2011.

26. Conform jurisprudenței Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 349 din 17 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 4 august 2014, ca premisă a analizei constituționalității textelor criticate în interpretarea dată de instanța supremă, Curtea trebuie să stabilească mai întâi dacă această interpretare se încadrează în limitele art. 126 alin. (3) din Constituție.

27. Sub acest aspect, Curtea reține că, prin Decizia nr. 21 din 18 noiembrie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010, premiul pentru anul 2010, prevăzut de art. 25 din Legea-cadru nr. 330/2009, a fost inclus în majorările salariale stabilite pentru anul 2011, potrivit dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010, nemaiputând fi acordat în forma supusă vechii reglementări.

28. Așadar, Înalta Curte a explicitat intenția legiuitorului exprimată prin art. 8 din Legea nr. 285/2010, care prevedea că „*sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011, acestea fiind avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, potrivit prevederilor prezentei legi*”. Neclaritatea textului viza sintagma „*fiind avute în vedere*”, Înalta Curte precizând că semnificația acesteia este că sumele în discuție au fost incluse în majorările salariale stabilite pentru anul 2011.

29. Așadar, Curtea Constituțională consideră că se află în fața unei veritabile operațiuni de interpretare în sensul art. 126 din Constituție, realizată de Înalta Curte cu respectarea, întru totul, a competenței de legiferare a Parlamentului prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție și a competenței de interpretare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzută la art. 126 alin. (3) din Constituție.

30. În continuare, Curtea observă că, în esență, autorul excepției susține că, prin interpretarea mai sus arătată, s-ar crea o inegalitate între salariații care, la finalul anului 2010, erau îndreptățiți la premiul anual și cei care nu aveau acest drept. Aceasta, deoarece sporul real de care au beneficiat aceste două categorii a fost diferit, în sensul că cei care nu aveau dreptul la acest spor au obținut, în realitate, o creștere mai mare decât ceilalți.

31. Față de criticile formulate în motivarea prezentei excepții de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 115 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 5 aprilie 2012, sau Decizia nr. 257 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 16 mai 2012, a statuat că dispozițiile de lege criticate se aplică în egală măsură întregului personal din sectorul bugetar și că nu se poate vorbi despre drepturi

fundamentale atunci când se reclamă încetarea acordării unui astfel de stimulent sau drept salarial suplimentar cum este premiul anual.

32. De asemenea, prin Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011, și făcând referire la Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Curtea a reținut că statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate

modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula.

33. Totodată, așa cum a reținut și prin Decizia nr. 115 din 9 februarie 2012, Curtea constată că nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate privată. Premiul anual pe anul 2010 reprezintă o creanță certă, lichidă și exigibilă, pe care angajatul o are asupra angajatorului public și constituie un „bun” în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, dar dispozițiile de lege criticate prevăd, în același timp, doar modalitatea prin care statul urmează să-și execute întru totul această obligație financiară, în forma arătată mai sus, fără a fi afectate în niciun fel cuantumul sau întinderea acestei creanțe.

34. În concluzie, Curtea reține că interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție a respectat deciziile Curții Constituționale, plasându-se în cadrul constituțional precizat prin aceste decizii.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristinel Băloi în Dosarul nr. 32.967/3/2013 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice și prevederile art. 1 coroborate cu cele ale art. 8 din Legea nr. 285/2010, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 21 din 18 noiembrie 2013, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 19 martie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare
în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, excepție ridicată de Viorel Constantin, Constantin Ciulin, Gheorghe-Cristinel Ciulin, Vasiliță Ciulin, Marian Ciulin, Petrică Ciulin, Alin-Valentin Mănăilă, Mihai Aurelian Toader, Răzvan Cristian Voinea, Cristina Ramona Voinea, Ionuț-Flavius Voinea, Felicia Tudor, Margareta Oprea, Felix Apostol, Aurelia-Monica Apostol, Elena Simona Voican, Ioan Laurențiu Voican, Maria Cristina Bolintineanu și Cornel Amalie în Dosarul nr. 176/114/2014 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.047D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorii excepției, prin apărător ales, au depus la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.576 din 7 decembrie 2011. Arată că principiul egalității vizează drepturi fundamentale, iar, pe de altă parte, acordarea beneficiilor prevăzute de Legea nr. 341/2004 se face în funcție de titlul deținut.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 176/114/2014, **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar.** Excepția a fost ridicată de reclamantul Viorel Constantin și alții în cadrul soluționării apelului declarat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins acțiunea privind plata indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 pentru anul 2012.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece au suspendat pentru anul 2012 plata indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 pentru urmașii eroilor din Revoluția din 1989, în timp ce pentru urmașii celor decedați în urma revoltei muncitorești de la Brașov din noiembrie 1987 nu a fost suspendată plata acestei indemnizații, încălcându-se astfel instituirea unui tratament egal în fața legii. În susținerea acestei critici de neconstituționalitate invocă hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauzele *Stubbing și alții împotriva Regatului Unit* din 22 octombrie 1996, *Fredin împotriva Suediei* din 18 februarie 1991, *Hoffman împotriva Austriei* din 23 iunie 1993, *Spadea și Scalabrino împotriva Italiei* din 28 septembrie 1995 și *Thlimmenos împotriva Greciei* din 6 aprilie 2000.

7. **Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă** apreciază, în esență, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, intenția legiuitorului nefiind aceea de a crea o discriminare între urmașii eroilor din 1989 și urmașii celor decedați în urma revoltei muncitorești de la Brașov din 1987, pentru aceste categorii de persoane aplicându-se norme legale diferite.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră, în esență, că dispozițiile criticate sunt constituționale, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 42 din 22 ianuarie 2014 și nr. 244 din 29 aprilie 2014.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosar de autorii excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, dispoziții introduse prin Legea nr. 283/2011 de aprobare a acesteia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, având următorul conținut: „Art. II

Pentru anul 2012 se aprobă instituirea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, după cum urmează: [...]

Art. 18

În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.”

13. Deși dispozițiile de lege supuse examinării au avut aplicabilitate doar în cursul anului 2012, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011 (prin care Curtea a statuat că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”), Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestora, având în vedere că aceste dispoziții își produc efecte în cauza în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate, cauză ce are ca obiect soluționarea cererii de acordare a indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 pentru anul 2012.

14. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile prin care în anul 2012 s-a suspendat plata indemnizațiilor lunare reparatorii prevăzute de art. 4 alin. (4) din

Legea nr. 341/2004 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate raportat la art. 16 din Constituție, prin Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012 (pronunțată în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate), sau prin Decizia nr. 922 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2013 (pronunțată în cadrul controlului *a posteriori* de constituționalitate). Curtea a reținut că fiecare titlu acordat are în vedere un nivel de implicare și contribuție diferit, precum și consecințe diferite suportate de participanții la Revoluția română din 1989. Astfel, persoanele care se încadrează în una dintre aceste categorii ale legii se află într-o situație obiectiv diferită față de persoanele având un alt titlu potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 341/2004, astfel că instituirea unui tratament juridic diferit nu poate primi semnificația încălcării principiului egalității în drepturi a cetățenilor.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

17. Referitor la susținerea privind discriminarea între urmașii eroilor din Revoluția din 1989 și urmașii celor decedați în urma revoltei muncitorești de la Brașov din noiembrie 1987, deoarece acestora din urmă nu le-ar fi fost suspendată plata indemnizației prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, așa cum reiese din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, autorii excepției au calitatea de urmași ai eroilor-martiri ai Revoluției din Decembrie 1989 și sunt beneficiari ai indemnizației prevăzute de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 [lege care prevedea, în forma în vigoare în anul 2012, mai multe tipuri de indemnizații lunare, și anume: indemnizațiile lunare reparatorii, reglementate art. 4 alin. (2)—(4), indemnizațiile de îngrijire acordate lunar marilor mutilați și persoanelor încadrate în gradul I de invaliditate, reglementate de art. 4 alin. (5), și

indemnizațiile lunare adăugate la pensia pentru limită de vârstă, reglementate de art. 5 alin. (1) lit. m)]. Potrivit art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, beneficiau de o indemnizație reparatorie lunară, numai dacă au un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului: persoanele care au obținut titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției din Decembrie 1989 — Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite și copiii eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu sunt încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizează venituri din motive neimputabile lor*. Cu privire la urmașii celor decedați în Revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987, Curtea reține că, deși inițial Legea nr. 341/2004 se referea doar la Revoluția din Decembrie 1989, aceasta a fost completată, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 15 februarie 2008, aprobată prin Legea nr. 184/2009, cu capitolul II (art. 18—24), intitulat „*Revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987*”, fiind completat în consecință și titlul Legii nr. 341/2004. Potrivit art. 21 alin. (3) din aceasta, în forma în vigoare în anul 2012, urmașii persoanelor care au decedat în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 — soțul supraviețuitor, copiii și părinții celui decedat — beneficiau de drepturile prevăzute la art. 5 alin. (1) din lege. Așadar, dispozițiile de lege criticate, care prevăd că în anul 2012 nu se acordă indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, nu instituie diferențe de tratament între cele două categorii de urmași, astfel cum susțin autorii excepției de neconstituționalitate, ci se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor aflate în ipoteza prevăzută de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004, și anume persoanelor care au obținut titlul de *Luptător pentru Victoria Revoluției din Decembrie 1989 — Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite și copiii eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu sunt încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizează venituri din motive neimputabile lor*, nefiind încălcate, așadar, prevederile art. 16 din Constituție.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Constantin, Constantin Ciulin, Gheorghe-Cristinel Ciulin, Vasilică Ciulin, Marian Ciulin, Petrică Ciulin, Alin-Valentin Mănăilă, Mihai Aurelian Toader, Răzvan Cristian Voinea, Cristina Ramona Voinea, Ionuț-Flavius Voinea, Felicia Tudor, Margareta Oprea, Felix Apostol, Aurelia-Monica Apostol, Elena Simona Voican, Ioan Laurențiu Voican, Maria Cristina Bolintineanu și Cornel Amalie în Dosarul nr. 176/114/2014 al Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. II art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 209

din 31 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Codul penal, excepție ridicată de Gabriel Darie Aculov în Dosarul nr. 464/64/2014 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 828D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința de 17 martie 2015, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, și a autorului excepției de neconstituționalitate, care a fost reprezentat de domnul avocat Costel Toroiman, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru 31 martie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 9 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 464/64/2014, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Codul penal**, excepție ridicată de Gabriel Darie Aculov într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece diferența de tratament la care sunt supuși inculpații pentru care s-au pronunțat hotărâri definitive este discriminatorie în raport cu inculpații care nu au fost încă condamnați definitiv.

5. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, dispozițiile art. 6 din Codul penal referitor la *Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei*. Însă, analizând criticile autorului excepției, rezultă că acestea vizează numai alin. (1) al art. 6 din Codul penal, dispoziții pe care însuși autorul le redă în motivarea astfel statuată de actul de sesizare. De aceea, obiectul excepției urmează a fi restrâns în consecință, sens în care Curtea urmează a analiza excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, care au următorul conținut: *„Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.”*

11. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal. Totodată, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Curtea Constituțională a analizat o serie de critici identice aduse dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, iar cele statuate cu acel prilej se aplică *mutatis mutandis* și cauzei de față.

13. Astfel, Curtea a reținut că principiul activității legii penale presupune, ca regulă generală, aplicarea legii tuturor infracțiunilor săvârșite în timpul cât aceasta se află în vigoare.

Acest principiu este indisolubil legat de cel al legalității, care reprezintă o caracteristică specifică statului de drept.

14. De la principiul legalității s-a impus o excepție, aceea a aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, cunoscută sub denumirea de principiul *mitior lex*, principiu potrivit căruia în cazul situațiilor determinate de succesiunea legilor penale se va aplica legea penală mai favorabilă. Acest principiu a fost consacrat la nivel constituțional în anul 1991, când legiuitorul constituant a statuat prin art. 15 alin. (2) că „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale (...) mai favorabile*”.

15. Totodată, Curtea a observat că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal reglementează doar aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei, aceasta realizându-se atunci când, „după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii, a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim”.

16. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea a statuat, în mod constant, în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoge, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Darie Aculov în Dosarul nr. 464/64/2014 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind aprobarea susținerii cheltuielilor de întreținere și funcționare a Formațiunii Medicale ROL 2 din bugetul Ministerului Sănătății și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul sănătății

Având în vedere menținerea de către Organizația Mondială a Sănătății a valabilității Alertei internaționale determinate de epidemia de Ebola și rolul Ministerului Sănătății de asigurare a capacităților de răspuns la evenimente epidemiologice datorate unor boli infecțioase determinate de virusuri sau bacterii care determină mortalitate ridicată în cadrul populației, este necesară asigurarea susținerii în continuare a cheltuielilor de întreținere și funcționare pentru Formațiunea Medicală ROL 2, din bugetul Ministerului Sănătății, până la declararea de către Organizația Mondială a Sănătății a închiderii Alertei internaționale determinate de epidemia de Ebola. Având în vedere faptul că Formațiunea Medicală ROL 2 este singura unitate desemnată la nivel național pentru asigurarea izolării și tratării pacienților suspecți sau confirmați de infectare cu virus Ebola, neadoptarea prezentei ordonanțe de urgență ar determina încetarea funcționării acestei unități, astfel, România aflându-se în incapacitatea de a asigura asistența medicală necesară pentru acești pacienți. Ministerul Sănătății nu va putea duce la îndeplinire sarcinile stabilite de Guvernul României prin Memorandumul aprobat în 17 septembrie 2014 privind „Măsurile de prevenire și de creștere a capacității de intervenție în combaterea infecțiilor cu virusul hemoragic Ebola”.

Ținând seama de necesitatea de a valorifica proiectele cu finanțare externă nerambursabilă în vederea creșterii nivelului de pregătire a specialiștilor români în domeniul transplantului, acest fapt va duce incontestabil la mărirea duratei de viață, indicator esențial de evaluare a țării în raport cu situația la nivel mondial. Perioada de implementare a Proiectului „Dezvoltarea competențelor în transplant” este 10 februarie—31 decembrie 2015. Beneficiarul are obligația de a asigura cofinanțarea, mai mult, la prima cerere de plată, beneficiarul trebuie să asigure această finanțare, fapt pentru care în lipsa fondurilor necesare cofinanțării beneficiarul va fi în imposibilitatea implementării proiectului, respectiv a rezilierii contractului de finanțare. În cazul în care contractul este reziliat din culpa beneficiarului, acesta poate fi exclus de la participarea la selecția publică de proiecte și de la acordarea finanțării nerambursabile pentru o perioadă de 2 ani.

Luând în considerație necesitatea de a asigura accesul asiguraților la medicamente inovative pentru afecțiuni în stadii evolutive de boală fără alternativă terapeutică sau pentru boli cu impact major asupra sănătății publice, se impune modificarea de urgență a cadrului legal pentru a crea posibilitatea încheierii contractelor cost-volum/cost-volum-rezultat prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, într-o perioadă cât mai scurtă de timp.

Ținând cont de faptul că neadoptarea acestui act normativ ar avea consecințe directe asupra sănătății și vieții pacienților, prin neasigurarea accesului în timp util la tratamente inovatoare,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — (1) Se aprobă susținerea în continuare a cheltuielilor de întreținere și funcționare a Formațiunii Medicale ROL 2 cu suma maximă de 360.000 lei pentru o perioadă de 6 luni, din bugetul aprobat Ministerului Sănătății pe anul 2015, de la titlul 51 „Transferuri între unități ale administrației publice”, articolul 51.01.25 „Programe pentru sănătate”, ca acțiune prioritară a Ministerului Sănătății.

(2) Suma prevăzută la alin. (1) se alocă Institutului Național de Geriatrie și Gerontologie „Ana Aslan” în vederea asigurării cheltuielilor de întreținere și funcționare a Formațiunii Medicale ROL 2, respectiv aprovizionarea cu energie electrică și apă potabilă, pentru o perioadă de 6 luni.

(3) Decontarea cheltuielilor prevăzute la alin. (2) se realizează lunar, pe baza notelor de fundamentare realizate de Institutul Național de Geriatrie și Gerontologie „Ana Aslan”, conform facturilor transmise de către acesta către Direcția generală de asistență medicală și sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății.

Art. II. — Alineatul (1) al articolului 24 din Legea nr. 264/2004 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Medicale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 605 din 6 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

„Art. 24. — (1) Finanțarea cheltuielilor de întreținere, funcționare, a indemnizațiilor, precum și a celor necesare derulării proiectelor finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare se asigură din venituri proprii și din subvenții acordate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Sănătății, conform legilor bugetare anuale.”

Art. III. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 26 septembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 12, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) Prin derogare de la alin. (1), în anul 2015, începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se pot încheia contracte cost-volum/cost-volum-rezultat în limita creditelor de angajament aprobate în anexa la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

(12) Consumul de medicamente pentru care se încheie contracte conform alin. (11) nu se ia în calculul consumului total trimestrial de medicamente prevăzut la art. 3 alin. (2) pentru care se calculează contribuția trimestrială.”

2. La articolul 12, alineatele (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Procentul prevăzut la alin. (4), cuprins în contractele cost-volum/cost-volum-rezultat, este format din valoarea procentului «p» aferent trimestrului anterior încheierii contractelor cost-volum/cost-volum-rezultat, calculată potrivit formulei prevăzute la art. 3 alin. (2), la care se adaugă între 10 și 50 de puncte procentuale, în funcție de procentul numărului de pacienți contractabil pentru fiecare terapie față de numărul de pacienți eligibili, după cum urmează:

Procent aplicat la valoarea consumului trimestrial	Procent număr de pacienți contractabil pentru fiecare terapie față de numărul de pacienți eligibili
«p»+10%	10
«p»+20%	>10≤30
«p»+30%	>30≤50

Procent aplicat la valoarea consumului trimestrial	Procent număr de pacienți contractabil pentru fiecare terapie față de numărul de pacienți eligibili
«p»+40%	>50≤60
«p»+50%*	>60≤100

* În cadrul procesului de încheiere a contractelor cost-volum/cost-volum-rezultat, deținătorul de autorizație de punere pe piață sau reprezentantul legal al acestuia poate acorda și peste 50 de puncte procentuale adăugate la valoarea procentului «p».

(6) În situația în care pentru aceeași indicație terapeutică există două sau mai multe medicamente care au primit decizie de includere condiționată în lista prevăzută la alin. (1) și care îndeplinesc criteriile de priorizare prevăzute la alin. (2) se încheie contracte cost-volum/cost-volum-rezultat cu deținătorul de autorizație de punere pe piață sau cu reprezentantul legal al acestuia, pentru medicamentele pentru care din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate se suportă costul cel mai mic/tratament/pacient/an sau pe schemă terapeutică/cicluri de terapie prin raportare la procentul aplicat la valoarea consumului trimestrial de la alin. (5) și la prețul de vânzare cu amănuntul fără TVA/prețul cu ridicata, după caz.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Nicolae Băncioiu
Președintele Casei Naționale
de Asigurări de Sănătate,
Vasile Ciurchea
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 20 mai 2015.
Nr. 12.

★

CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI SIBIU
SERVICIUL PUBLIC DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

LISTA
cuprinzând asociațiile și fundațiile române cu personalitate juridică
din municipiul Sibiu cărora li s-au acordat subvenții de la bugetul local
în anul 2015, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea
unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică,
care înființează și administrează unități de asistență socială

Denumirea asociației/fundației	Județul/Municipiul	Cuquantumul subvenției aprobate
Asociația Rut Sibiu	Sibiu	31.850 lei
Fundația Consorțiu pentru Dezvoltare Locală Sibiu	Sibiu	35.000 lei

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 4/2015 privind aprobarea Listei apelor minerale recunoscute în România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 16 ianuarie 2015, se face următoarea rectificare:

— în anexă, la nr. crt. 45, în loc de:

„45.	PERENNA	PREMIER	Calina Dognecea (județul Caraș-Severin)”
------	---------	---------	--

se va citi:

„45.	PERENNA PREMIER	Calina	Dognecea (județul Caraș-Severin)”
------	-----------------	--------	-----------------------------------

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 830431